

Dünya Edebiyatında Seyahat / Polonyalı Simeon'un Seyahatnamesinde İstanbul ve Selamlık Merasimi

Travel in World Literature / Istanbul and the Selamlık Ceremony in the Travelogue of Simeon the Polish

Oğuzhan KARADUMAN*

*Kayseri Hürriyet Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Anahtar sözcükler:

Seyahat edebiyatı, Polonyalı Simeon, İstanbul, Hünkâr Selamlığı.

Key words:

Travel literature, Simeon the Pole, İstanbul, Imperial Salutation Hall.

ÖZ

Seyahatnameleri, geçmiş toplumların sosyal, kültürel, ekonomik ve siyasi yapılarının anlaşılmasında önemli kaynaklar arasında yer almaktadır. Özellikle yabancı seyahatçilerin gözlemleri, ziyaret ettikleri coğrafyalara dışarıdan bir bakış sunmaları bakımından tarih araştırmalarına farklı bir perspektif kazandırmaktadır. Bu eserlerden biri de Ermeni asıllı Polonyalı Simeon'un 1608-1619 yılları arasındaki seyahatlerini anlattığı seyahatnamesidir. Eserde Osmanlı şehirlerine dair gözlemlerin yanı sıra toplumsal ve kültürel hayata ilişkin bilgiler, Anadolu'da yaşayan Türk, Ermeni ve Rumlara ait ibadethanelerin genel durumları hakkında detaylı veriler yer almaktadır. Aynı zamanda eser dönemin İstanbul'unu ve Padişah selamlığını nakletmesi bakımından tarihi bir kaynak olarak kabul edilmektedir.

ABSTRACT

Travelogues are among the key sources for understanding the social, cultural, economic, and political structures of past societies. In particular, the observations of foreign travelers offer an outside perspective on the regions they visited, thereby providing a unique perspective for historical research. One such work is the travelogue by Simeon, a Polish man of Armenian descent, which recounts his travels between 1608 and 1619. In addition to observations on Ottoman cities, the work contains information on social and cultural life, as well as detailed data on the general condition of places of worship belonging to Turks, Armenians, and Greeks living in Anatolia. Furthermore, the work is recognized as a historical source for its depiction of İstanbul during that period and the sultan's audience.

GİRİŞ

Aslen Kefe (Kırım) kökenli bir Ermeni aileye mensup olan Simeon, 1584 yılında Polonya'nın Zamotza şehrinde doğmuştur. "Babası, orta halli bir adam olduğu halde, oğlunun ilk tahsiline ehemmiyet vermiş ve Simeon da devamlı çalışmaları ve ruhanî muhitlerle olan sıkı irtibatı sayesinde orta bir tahsil elde edebilmiştir. Kendisi ruhanî mesleği emelinde bulunmuşsa da ancak tıbir (kilise hanendesi) mertebesine kadar çıkmıştır. 1607 senesinde Lwow'a geçen Simeon, Kudüs'e hacca gitmek üzere, 1608'de 24 yaşında olduğu halde İstanbul'a gelmiştir." (Andreasyan, 2010). Simeon, dini eğitim almış, kilise çevrelerinde yetişmiş ve kutsal yerleri ziyaret etme

arzusu ile uzun bir yolculuğa çıkmıştır. Seyyah, 1608 yılında başlayan seyahati sırasında Osmanlı Devleti'nin birçok bölgesini, ayrıca Venedik, Roma, Mısır, Kudüs ve Suriye gibi farklı ülkeleri gezmiştir.

Simeon, seyahati boyunca tuttuğu notları daha sonra düzenleyerek 1619 yılında eserini kaleme almıştır. Seyahatname, yalnızca bir gezi anlatısı değil; aynı zamanda XVII. yüzyıl başlarında Osmanlı coğrafyasının sosyal ve kültürel yapısını yansıtan önemli bir tarihi belgedir. Eserin keşfi ve yayımlanması hakkında en açık bilgiyi Hrant D. Andreasyan vermektedir. "Bu kabil eserlerin muhtelif zamanlarda tab' ve tercüme edilmiş metin-

lerden başka, manastırlarda, ilmî müesseselerde ve bazı şahıslar nezdinde bulunup meçhul kalmış yazma metinler de vardır ki bunlar ya araştırma veya tesa-düf neticesinde meydana çıkıyor. Bunlardan biri Po-lonyalı Sîmeon'un Seyahatnamesi, Lwow (Lemberg) Üniversitesi kütüphanesinde mahfuz kalmış... Bizce çok ehemmiyetli bir eserdir ki Viyana Mikhitaryanla-rından meşhur âlim Vardapet N. Akinian 1932 sene-sinde keşfetmiş ve 1936'da etraflı bir tetkikle neşreyle-miştir..." (Andreasyan, 2010)

Osmanlı Şehirlerine Dair Gözlemler

Eserde İstanbul geniş bir şekilde tasvir edilmektedir. Simeon, Ayasofya'nın ihtişamından, Topkapı Sarayı'nın büyüklüğünden, bedestenlerin zenginliğinden ve şehrin kalabalık nüfusundan hayranlıkla söz eder. İstanbul'un farklı din ve milletlere mensup insanları bir arada barındıran kozmopolit yapısı dikkat çekici ayrıntılarla anlatılır.

Seyyah yalnızca İstanbul'u değil; Bursa, İzmir, Tokat, Sivas, Malatya, Diyarbakır, Kayseri, Amasya, Bolu, Harput, Rodos, Maraş, Ankara, Afyonkarahisar, Edirne, Muş, Gümüşhane, Os-mancık, Palu, Gölcük, Ergani, Beypazarı, Mer-zifon, Tosya, gibi yerleşim yerlerini de ziyaret etmiştir. Bu şehirlerin nüfus yapıları, ticari faali-yetleri, dinî kurumları ve günlük yaşamları hak-kında verdiği bilgiler dönemin şehir tarihine ışık tutmaktadır. Eserin en dikkat çeken bölümü şüp-hesiz İstanbul'dur. Bu bölümde yer alan alt baş-lıklar Ayasofya, Arslanhane, Atmeydanı, Hünkâr Sarayı, Saray Meydanları, Cebehane, Divanhane, Yeni Bedesten, Esirpazarı, Eskibedesten, Sulu-manastır, Avradpazarı, Tavukhanı, Yedikule, Ba-lad, Galata, Şehir Nüfusu ve Müesseseleri, Hayır Müesseseleri, Köprüler, Müslümanların Dua ve Oruçları, Hayvanlara İhtimam, Şehrin Büyüklü-ğü, Müslüman Dini, Selamlık Merasimi şeklinde sıralanmaktadır.

Toplumsal ve Kültürel Hayata İlişkin Bilgiler

Simeon'un eserinin en değerli yönlerinden biri, gündelik hayata dair gözlemleridir. Müslüman-ların ibadet hayatı, hayır kurumları, misafirper-verlik anlayışı, kervansaraylar, köprüler ve vakıf sistemi hakkında ayrıntılı bilgiler vermektedir.

Gayrimüslim bir din adamının İslam'a dair tes-pitleri dikkate şayandır. "Allah diye hitap eder-ler fakat Peder, Oğul ve Rûhülkuds'den müteşekkil Ekanim-i Selâse'yi inkâr ederler. Bununla beraber, kitaplarında mevcut olduğu gibi, Arapça olarak Al-lah, Tallah ve Ruh demekle Ekanim-i Selâse'yi tanımış olurlar. İsa'yı sâdece bir peygamber olarak tanır-lar. Mukaddes Kitâb'ın yalnız Tekvîn, Mezamir ve İncil kısımlarını kabul ederler ve Muhammed'e nâzil olan Kur'an denilen dördüncü kitabı hepsinden üstün tu-tarlar." (Andreasyan s. 14.) Müslüman Türklerin ibadetlere bakışı ile Hristiyanların ibadetlere ba-kışı çok farklıdır. Seyyah Simeon, Türklerin iba-dette kararlılıklarını açıktan takdir ederken ken-di cemaatinin durumuna üzülmektedir. "Müslü-manlar çok dindar insanlar olduklarından, beş vakit namazı, yalnız evde değil yolda bile kusûr etmeyip ge-ce gündüz ve hattâ şiddetli kış mevsiminde de buz gibi su ile abdest alarak edâ ederler. Yazık bize! Hristiyan olduğumuz hâlde günde bir def'a bile kiliseye gitmeğe üşenir ve bir zahmet sayarız. Kezâ, evde ve yolda onlar gibi yapmadığımızdan başka, kilisede bile dua etmiyo-ruz. Müslümanlar, Ramazan denilen ayda Yahudi ve Süryanîler gibi otuz gün oruç tutarlar ve akşamları et ve diğer yemeklerle oruçlarını bozarlar. Sabâha kadar uykudan üç dört def'a kalkarak bu sûretle doya doya yerler. Şarabı haram sayarak içmezler ve asla sarhoş olmazlar. Müslümanların, adâlet, zekat (zekât) ve sa-daka gibi diğer hayır işleri de vardır; gerçi bu âdetler, şimdi, Hristiyanlarda olduğu gibi onlarda da kalkmış bulunuyor." (Andreasyan s. 13) Özellikle Osmanlı toplumundaki sosyal yardımlaşma ve hayvanla-ra gösterilen merhamet karşısında duyduğu hay-ranlığı açıkça ifade etmektedir. "Hayvanlara ve kuşlara da ihtimam gösterirler. Karaman'da bulunan büyük bir mescidin avlusunda et kebabi yaparak sa-hipsiz köpek ve kedilerin önüne atarlar. Kargalarla di-ğer kuşlar da buna alışmış olup muayyen saatte sürü-lerle orada yemeğe toplanırlar." (Andreasyan s. 14.) Bunun yanında farklı etnik ve dini toplulukla-rın yaşamları, Ermeni cemaatlerinin faaliyetleri ve şehirlerdeki dini yapılar hakkında aktardığı bilgiler de araştırmacılar açısından büyük önem taşımaktadır.

Cuma Selamlığı ve Dönemin İstanbul'u

Polonyalı Simeon'un Seyahatnamesi, XVII. yüz-yılın başlarında Osmanlı başkentinin sosyal, di-

ni ve ekonomik yapısını yansıtan önemli kaynaklardan biridir. Seyyah, 1608 yılında ulaştığı İstanbul'da yaklaşık bir yıl kalmış ve bu süre içerisinde şehrin farklı yönlerini gözlemleme fırsatı bulmuştur. Onun aktardıkları, dönemin İstanbul'unun yalnızca fiziki görünümünü değil, aynı zamanda çok kültürlü toplumsal yapısını da ortaya koymaktadır.

Simeon'un dikkatini çeken ilk hususlardan biri İstanbul'un kozmopolit nüfus yapısıdır. Seyyah, şehirde Türklerin yanı sıra Rum, Ermeni ve Yahudi topluluklarının yoğun biçimde yaşadığını belirtmektedir. Özellikle Ermeni cemaatinin İstanbul, Galata ve Üsküdar'daki varlığına dikkat çeken Simeon, Anadolu'daki Celâlî karışıklıkları nedeniyle çok sayıda Ermeni'nin başkente göç ettiğini ifade etmektedir. *"İstanbul'un yerli Ermeni halkı ancak seksen haneden ibarettir; fakat hariçten gelerek İstanbul, Galata ve Üsküdar'da gurbet hayatı geçirenlerin sayısı 40,000 haneyi geçer. Zira Celaliler öte yakayı tahrip ettiklerinden halk kâmilen İstanbul'a iltica etmiş bulunuyordu. Boğdan'dan İstanbul'a ve bütün Rumeli'den büyük Venedik şehrine kadar her yerde Ermeni bulunmayan tek bir şehir, tek bir köy ve çiftlik yoktur. İşte, deniz kadar çoğalmış günahlarımızdan dolayı yeryüzünde toz gibi dağılmış bir halde bulunuyoruz."*(Andreasyan, s. 4)

Bu gözlem, XVII. yüzyıl başlarında Osmanlı iç bölgelerinde yaşanan güvenlik sorunlarının demografik sonuçlarını göstermesi bakımından önem taşımaktadır. Nüfusun geri kalanına bakıldığında ise 40.000 hane Yahudi, 40.000 hane Rum ve 10.000 hane Ermeni olduğu anlaşılmaktadır. Yine bu nüfusa mukabil şehri donatan yapıların çeşitleri oldukça ilginçtir. Seyahatnamede bu yapılar şöyle ifade edilmektedir: *"Şehirde 80.000 dükkân ve 30.000 meyhane vardır. Bunlardan başka pek çok sayıda mescit, misafirhane, vakıflar, medreseler, tembelhaneler, hastahaneler, aşhaneler, nutbahlar, bedestenler, saraçhaneler, ahırlar, meydanlar, hamamlar, hanlar, çarşılar -ki her gün birinde kurulur- kahvehaneler, kavafhaneler, saraylar ve bostanlar vardır. Çarşılar mallarla, sokaklar insanlarla doludur."*(Andreasyan, s. 12).

Seyahatnamede İstanbul'un dinî yapıları geniş yer tutmaktadır. Simeon, İstanbul'da Ermenilere ait beş kilise olduğunu belirtmektedir. Bunlar

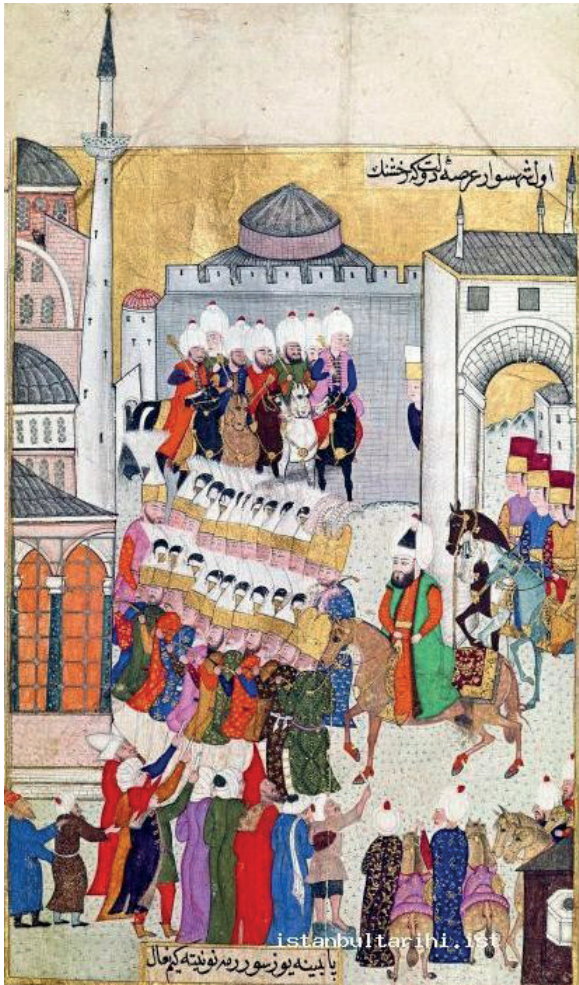
Surp Nikoğayos, Surp Asdvadzadzin, Surp Georg, Surp Sarkis ve Yedikule Sulumanastır'dır. Simeon, Ermeni kiliselerini ayrıntılı biçimde tanıttıktan sonra Ayasofya'yı özel bir bölüm halinde ele almıştır. Ayasofya'nın büyüklüğü, mimari ihtişamı ve kullanılan mermerlerin çeşitliliği karşısında duyduğu hayranlık dikkat çekicidir. Simeon, Ayasofya'nın ihtişamını dile getirirken bu sanat güzelliğini tadabilmek için insanın bin gözlü olması, der. (Andreasyan, s. 5) Yapıyı yalnızca bir mimari eser olarak değerlendirmeyen seyyah, ona yüklenen dini anlamları ve halk arasında dolaşan rivayetleri de kaydetmiştir. Bu durum, erken modern dönemde kutsal mekân algısının farklı inanç grupları arasında nasıl şekillendiğini göstermektedir. Anlatılan efsanelerde farklı dinlere mensup kişilerin birbirlerine olan bakışının hoşgörü çerçevesinde olduğu anlaşılmaktadır.

Simeon'un İstanbul tasvirlerinde ekonomik hayat da önemli bir yer tutmaktadır. Bedestenler hakkında verdiği bilgiler, Osmanlı başkentinin uluslararası ticaretteki merkezi konumunu ortaya koymaktadır. Mücevherlerden değerli kumaşlara kadar pek çok ürünün satıldığı çarşıları ayrıntılı biçimde tasvir eden seyyah, İstanbul'un yalnızca siyasi değil aynı zamanda ekonomik bir merkez olduğunu vurgulamaktadır. Bunun yanında esir pazarına ilişkin gözlemleri, dönemin köle ticaretine dair dikkat çekici bilgiler sunmaktadır. *"İhtiyar, erkek ve kadın esirler oturmuş vaziyette beklerler; kız ve erkek çocuklar, gençler ve güzel yüzlü kadınlar ise dellallar tarafından ellerinden tutulup gezdirilir ve satılırlar."*(Andreasyan, s. 9).

Seyyahın üzerinde durduğu bir diğer konu Osmanlı sosyal kurumlarıdır. Çeşmeler, imaretler, köprüler, kervansaraylar ve vakıf hizmetleri hakkındaki anlatımları, Osmanlı şehir yaşamının temel unsurlarını yansıtmaktadır. Özellikle yolculara, yoksullara ve hayvanlara yönelik yardım faaliyetleri Simeon'un dikkatini çekmiş; bu uygulamaları övgüyle değerlendirmiştir. Bu gözlemler, Osmanlı toplumunda vakıf kültürünün ve kamusal hizmet anlayışının ne derece gelişmiş olduğunu göstermektedir.

İstanbul'un siyasi merkezi olarak işleyişi de seyahatnamede yer bulmaktadır. Simeon'un ayrıntılı

biçimde anlattığı cuma selamlığı merasimi, Osmanlı hükümdarının kamusal görünürlüğünü ve devletin ihtişamını yansıtan önemli bir tören olarak karşımıza çıkmaktadır. Padişahın geçişi sırasında sergilenen askerî düzen, devlet görevlilerinin kıyafetleri ve törenin görkemi, Osmanlı siyasi kültürünün sembolik boyutlarını anlamak açısından önemli veriler sunmaktadır. "XVI. yüzyıla kadar bu dinî-siyasî vazifenin nasıl ifa edildiği hakkında kaynaklarda yeterli bilgi yoktur. XVI-XVIII. yüzyıllarda ise padişahların başta Ayasofya olmak üzere Beyazıt, Süleymaniye, Sultan Ahmed, Eyüp Sultan gibi selâtin camilerinde cuma namazını kıldıkları, XVIII. yüzyıl sonlarından itibaren bu camilerin dışında Karaköy'den başlayarak sahil boyunca Topkane, Kılıç Ali Paşa, Nusretiye, Fındıklı Molla Çelebi, Dolmabahçe, Beşiktaş Sinan Paşa, Mecidiye ve Orta-

Görsel 1. III. Murad, Topkapı Sarayı'ndan Ayasofya Camii'ne Cuma namazına giderken (Nâdirî Divânı)

köy gibi camilere; Üsküdar'da ise Mihrimah Sultan, Atik Vâlîde, İskele Vâlîde Sultan, Ayazma ve Selimiye camilerine gittikleri bilinmektedir. II. Abdülhamid de Yıldız Hamidiye Camii'ni yaptıran kadar çeşitli camilerde cuma namazı kılmış, Hamidiye Camii'nin tamamlanmasından sonra bütün cuma selâmlıklarını burada yerine getirmiştir." (İşpirli 1993)

Simeon'un şahit olup naklettiği bu tören sadece bir devlet geleneği değil aynı zamanda sosyal ve kültürel bir vaki'dir. Simeon, bu manzarayı şöyle nakletmektedir: "Hünkâr'ın büyük saltanatla Cuma namazına çıkmasını kısaca anlatayım. Sultan, her cuma günü, selâtin camilerinden birine ve ekseriya Ayasofya'ya namaza gitmeğe mecbur olup tantana ve debdebe ile yapılan bu gidiş ve gelişlerde kendisine yaya ve atlı askerler, harbe gider gibi kuşanmış ve süslenmiş devlet ricali refakat eder. Bu esnada bütün şehir, padişahı görmek için galeyana gelir ve binlerce insan sokağa dökülür.

Evvelâ başlarında mücevvezeler olduğu hâlde üç dört yüz yeniçeri gelerek saray kapısının iki tarafında dizilir. Bunların serpuşları türlü türlü'dür. Bazılarının keçesi gümüşlü olmayıp beyaz, bazılarınınki sarı, bir kısmının mücevvezeleri ise yaldızlı ve mücevherle süslenmiştir. Padişah sefere çıktığı veya bir yere gittiği vakit yeniçeriler daima yaya olarak önden giderler. Yeniçerilerden sonra solaklar, çorbacılar ve bunların arkasından da başlarında altın sırmalı sorguçlarla gümüş tuğlalar ve ellerinde yaylar olduğu hâlde atlı yayabaşılar gelir. Bunların ardından, başlarında çok büyük tülbentler olduğu hâlde, altın teçhizatlı, serâser dibâlarla süslü ve gümüş eyerli atlara binmiş çavuşlar ve çavuşbaşılar gelir. Sonra, başlarında gümüş kaplı kavuğa benzeyen yuvarlak miğfer olduğu hâlde ve yaya olarak peykler yani postacılar gelir. Bunların arkasından, Arap ve bedevî atlara binmiş olup birbirini tâkiben ağalar, zâimler, paşalar, iki kazasker, müftü ve vezirler gelir. Hepsinin inci ve mücevherle müzeyyen olan teçhizatı o kadar muhteşemdir ki, diğer memleket krallarının bu kadar ziynete sahip olacaklarını hiç zannetmiyorum.

En sonra Vezîr-i Âzam, arkasından da som altınla mücehhez muhteşem bir ata binmiş Padişah gelir. Padişahın atının eyeri, dikkik'i ve diğer takımları, göz kamaştıran iri inciler ve mücevherlerle müzeyyendi. Diğer hiçbir kralda bulunmayan bu hazinenin ve altınların değerini takdir veya tasvir etmek imkân haricindedir.

Padişahın başında, üzerinde her biri bin yüz kuruş değerinde iki müceher bulunan çift sorguçlu çok kıymetli bir tülbent vardı. Padişahın tam ardından, saçları yüzlerine dökülmüş ve ellerinde balta, iri yarı iki korkunç zülüfdar aznavur geliyordu. Bunları da hazinedar ve kızlarağası takip ediyorlardı. Alayın arkasından gelenler ve seyirciler, güya padişah dünyevî bir Allah'mış gibi, 'Hu! Hu!' diye bağıyorlardı.

İşte padişah böyle şan ve şerefle ve muhteşem bir alayla namaza gider.

Ben ise, bütün bunları gördükten sonra, Allah'ın onlara bahsettiği bu azamet için hayret ediyor; muradına nâil olup niyet ettiğim yerleri nasıl ziyaret edebileceğimi düşünüp duruyordum. Fakat ne çare ki mevsim kıştı ve yollarda çok fırtına vardı.” (Andreasyan s. 15).

SONUÇ

Polonyalı Simeon'un İstanbul tasviri, XVII. yüzyıl başlarında Osmanlı başkentinin çok yönlü bir panoramasını sunmaktadır. Dini yapılar, ticari hayat, sosyal kurumlar ve devlet törenleri üzerine yaptığı gözlemler, İstanbul'un erken modern dönemdeki karakterini anlamaya yardımcı olmaktadır. Bu yönüyle Seyahatname, yalnızca bir gezi anlatısı değil, aynı zamanda Osmanlı başkentinin sosyal ve kültürel tarihine ışık tutan önemli bir kaynak niteliğindedir.

Polonyalı Simeon'un Seyahatnamesi, XVII. yüzyıl Osmanlı dünyasını içeriden ve dışarıdan bir gözle aynı anda değerlendirme imkânı sunmaktadır. Müellif, gördüklerini çoğu zaman yorum katmadan aktarmaya çalışmış, böylece eserinin

kaynak değeri artmıştır. Buna rağmen bazı noktalarda -dini vasfı nedeniyle olsa gerek- tarafı bakışı da söz konusudur. Şehirlerin fiziki görünümü, nüfus yapısı, ekonomik faaliyetleri ve sosyal ilişkileri hakkında verdiği bilgiler tarihçiler için önemli veriler sağlamaktadır. Polonyalı Simeon'un Seyahatnamesi, yalnızca bir hac yolculuğunun hikâyesi değil, aynı zamanda Osmanlı coğrafyasının XVII. yüzyıl başlarındaki durumunu belgeleyen önemli bir kültür ve tarih kaynağıdır. Eser, Osmanlı şehirlerinin sosyal dokusunu, farklı toplulukların yaşamını ve dönemin gündelik hayatını ayrıntılı biçimde yansıtmaması bakımından tarih araştırmaları için vazgeçilmez kaynaklar arasında yer almaktadır. Bu yönüyle seyahatname, geçmişe açılan değerli bir pencere niteliği taşımaktadır.

KAYNAKÇA

Andreasyan, H. (2010). Ermeni Seyyah Polonyalı Simeon'un Seyahatnamesi (1608-1619), *Türkiyat Mecmuası*, 10: 269-276. <https://doi.org/10.18345/tm.27933>

<https://istanbultarihi.ist/90-cuma-selamligi>, Erişim Tarihi: 31.05.2026.

İpşirli, M. (1993) Cuma Selâmlığı, TDV İslâm Ansiklopedisi, <https://islamansiklopedisi.org.tr/cuma-selamligi>, Erişim Tarihi: 27.05.2026

Oğuzhan KARADUMAN*

*Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni, Hürriyet Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi, Hürriyet Mah. 38000, Melikgazi/Kayseri.

E-posta: oguzkaraokk@gmail.com

ORCID: 0009-0006-1710-4369

Oğuzhan KARADUMAN

Erciyes Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu (2010). Yüksek Lisans derecesini Erciyes Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde Türk Halk Edebiyatı dalında tamamladı. (2021) Millî Eğitim Bakanlığına Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni olarak atandı (2013). Sırasıyla, Selahattin Eyyubi Anadolu İmam Hatip Lisesi (2013), Fatih Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (Müdür Yardımcılığı) (2016), İstanbul Bağcılar Şeyh Edebalı Anadolu Lisesi (2019), Kayseri Tomarza Şehit Nazmi Kapucu Anadolu Lisesi (2022), Ömer Serpil Özberber Anadolu İmam Hatip Lisesi (2024) ve Hürriyet Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi (2025) görevlerinde bulunmuştur. 2021 yılında İsmail Habip Sevük'ün Türk Folkloruna katkıları adlı kitabı yayımlanmıştır. Çalışmaları, Millî Eğitim Bakanlığı tarafından Üstün Başarı Belgesi ile ödüllendirilmiştir. Temel çalışma alanı folklor ve halk edebiyatıdır.